

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΣ/ΝΙΚΕΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. — 489

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

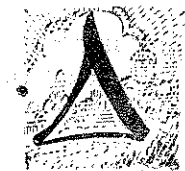
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Προσυλητήριον αγάπης καὶ ἐνότητος

«Πάτερ ἅγιε τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ
ὀνόματί σου, ἵνα ὦσιν ἐν καθῶς
ἡμεῖς ἐν ἐσμεν» (Ἰωάν. 17' 11,22).

ΕΝ ἦτο δυνατόν εἰς τὰς τελευ-
ταίας ὥρας τῆς ἐπιγείου ζωῆς
του ὁ Σωτὴρ ἡμῶν νὰ μὴ ἀ-
φήσῃ εἰς τοὺς μαθητάς του
τὰς χρήσιμους καὶ ἀπαραιτή-
τους ἐκείνας συμβουλὰς καὶ ὑποθήκας, δι' ὧν
ὡς διὰ Διαθήκης θὰ ἐξέφραζε τὰς τελευταίας
του ἐπιθυμίας περὶ τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον
Αὐτὸς μὲν ἤρchiσεν, ἐκεῖνοι δὲ θὰ ἐσυνέχιζον.
Ἦσαν οἱ ἐπιτελεῖς τοῦ μεγάλου σχεδίου τῆς
σωτηρίας τοῦ κόσμου ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν
Ἐκείνου, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἀνάγκη τὸ ἔργον
τοῦτο νὰ φέρῃ τὴν ἑξῶθεν καὶ τὴν ἑσωθεν μαρ-
τυρίαν, ὅτι ἦτο θεοσύστατον. Καὶ ἐὰν διὰ πᾶ-
σαν ἐπιχείρησιν συλλογικὴν, ἡ ἀγάπη καὶ
ἡ σύμπνοια τῶν συνεργαζομένων ἀποτελῇ
στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ
ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, πόσω μᾶλλον διὰ τὴν
καλὴν καὶ ὁμαλὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ὀργα-
νώσεως λειτουργίαν, τῆς ὁποίας βάσις καὶ
θεμέλιον ἀνέκαθεν ἐτέθη ὁ ἀπαράβατος χα-
ρακτηριστικὸς ὁρος: «Ἐν τούτῳ γνῶ-
σονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ
ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»
(Ἰωάν. 1Γ' 35);

Ἄλλ' ὁ φθόνος τοῦ Διαβόλου εἰς αὐδὲν
ἄλλο ἔργον καθίσταται τόσον ἐκδηλὸς καὶ

λυσσώδης, ὅσον εἰς τὸ ψυχοσωτήριον ἔργον
τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της ὁ
παγκράκιστος ἔθεσεν εἰς κίνησιν τὰς μηχανὰς
του, καὶ ἐπεστράτευσε τὰ ὄργανά του πρὸς
καταπολέμησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξωτερι-
κῶς, διὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐσωτερικῶς,
διὰ τῶν σχισμάτων καὶ διαιρέσεων. Εἰς τὴν
δευτέραν περίπτωσιν πρὸ παντός ἐφύσησε
καπνὸν, καὶ ἐτύφωσε τὰς φρένας κενოდόξων
καὶ ἀρχομανῶν τινῶν, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τοῦ
οἴστρου τῆς φιλοπρωτίας ἐλαυνόμενοι δὲν
ἐδίστασαν νὰ γίνωσι παραίτιοι μεγάλων καὶ
ἐκτεταμένων κακῶν δημιουργοῦντες εἰς τοὺς
κόλπους αὐτῆς φατρίας καὶ παρασυναγω-
γὰς, μία ἐκάστη τῶν ὁποίων, ἐν ὀνόματι δι-
θεν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ὀληθείας (...) ἐξετρέ-
πετο εἰς τὰ χεῖριστα, (ἀκόμη καὶ μέχρις ἐγ-
κλήματος), ἐν τῇ προσπάθειά νὰ ὑποσκελίσῃ
τὴν ἄλλην.

Ὁ θεὸς Παῦλος γράφων πρὸς Κορινθίους,
οἱ ὅποιοι εἶχον κατατεμαχισθῇ εἰς μερίδας
καὶ κόμματα ἀλληλομαχόμενα ὑπὸ διαφό-
ρους ἐπωνυμίας καὶ τίτλους, ἐπιτίθεται κατ'
αὐτῶν λάβρος στηλιτεύων τὴν ἀνόητον αὐ-
τῶν σπουδαρχίαν. «Ἐδηλώθη μοι περὶ
ὕμῶν, ἀδελφοί μου, ὅτι ἔριδες ἐν
ὕμῖν· λέγω τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν
λέγει ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ
κεηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ· μεμέρισται
ὁ Χριστός; μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ

ύμῶν; ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; (Α' Κορινθ. Α' 11-13).

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀπόστολος θριαμβεύει τὴν κουφόνοιαν τῶν καυχωμένων τὴν ματαίαν καύχησιν, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα παράταξιν, ὑπὸ τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα ἐπωνυμίαν, ὡς ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι εἰς τιμὴν καὶ οὐχὶ μᾶλλον πρὸς αἰσχύνην των, ἐφ' ὅσον ἐκ προσωποληψίας καὶ προσωπολατρείας ἐλησμόνησαν τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπὶ Σταυροῦ προσηλωθέντα· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὁποίου ἐβαπτίσθησαν καὶ διὰ τοῦ Ὁνόματος τοῦ ὁποίου ἐχαρκτηρίσθησαν ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ.

Ἀλλά, δυστυχῶς, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ὡς φυλὴ, μετὰ τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων ἔχομεν καὶ τοῦτο. Πρὸ ἀπειλοῦντος κινδύνου καὶ πρὸ ἐπικειμένου κακοῦ συνασπίζομεθα κατ' ἀρχὴν εἰς συλλογικὴν προσπάθειαν καὶ συνεργασίαν πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ· καὶ ἀφοῦ ἐπιτύχωμεν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ, ἀμέσως ἀφήνομεν ἔπειτα νὰ σπαρῶσι καὶ ἀναπτυχθῶσι μετὰ τῶν ἡμῶν τὰ ζιζάνια τῆς διχονοίας καὶ τοῦ κομματισμοῦ, καὶ τότε ἡ κατ' ἀλλήλων ἐκ σπουδαρχίας καὶ ἀρχομανίας ἐπιθεσις πολλάκις φθάνει εἰς σημεῖον ν' ἀπειλοῦνται ὕψιστα ἔθνικα καὶ θρησκευτικὰ συμφέροντα, καὶ συχνάκις νὰ χάνωνται ἀνεπανορθώτως ἀξίαι καὶ δικαιώματα κοινῆς ὠφελείας μετὰ μυρίων ὅσων κόπων, δαπανῶν καὶ θυσιῶν ἀποκτηθέντα. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, πολαιὰ καὶ νεωτέρα, γέμει τοιούτων θλιβερῶν γεγονότων, καθ' ἃ ἡ ὑποδούλωσις αὐτοῦ, ἡ κατὰ καιροὺς εἰς διαφόρους ἐποχὰς γενομένη, εἰς τὰ αἷτια τῶν ἐσωτερικῶν διχονοιῶν καὶ ἀλληλοσπαργμῶν ὡφείλετο, διὰ νὰ ἐπαληθεύωσιν ἐς αἰὲν τὰ Κυριακὰ λόγια: «**Πᾶσα βσιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις καὶ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς οὐ σταθήσεται**» (Ματθ. Β', 25).

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεῖος Παῦλος μετὰ δριμύτητος ἐπικρίνει τοὺς χριστιανούς Κορινθίους, οἱ ὅποιοι ἐξ ἀρχομανίας καὶ σπουδαρχίας κινούμενοι ἐτάραττον τὴν ἐσωτερικὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐγένετο ἔνοχοι σχισμάτων αὐτῆς καὶ μερισμῶν. «**Ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν, λέγει, ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοὶ ἐστε καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε; Ὅταν γὰρ λέγη τις, ἐγὼ μὲν εἰμι**

Παῦλος, ἕτερος δὲ ἐγὼ Ἀπολλῶ, οὐχὶ σαρκικοὶ ἐστε; Τίς οὖν ἐστὶ Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλῶ, ἀλλ' ἡ διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεύσατε καὶ ἐκάστω ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν;» (Α' Κορινθ. Γ' 3).

Πόσον πράγματι λυπεῖται τις βλέπων τὰς σημερινὰς κατατομὰς ἡμῶν εἰς διαφόρους φατρίας, ἀνερματίστους κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐνῶ ἐν τῇ οὐσίᾳ εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν κατευθύνονται! Τί κρίμα! τόσαι ἰσχυραὶ δυνάμεις νὰ κατατρίβωνται καὶ καταναλίσκωνται ματαίως, (καὶ εἴθε μόνον ματαίως καὶ οὐχὶ ἐφ' αμάρτω) εἰς συζητήσεις καὶ ἔριδας ἐξαντλητικὰς καὶ ἀτέρμονας! Ὅποια ὄντως ὀδύνη καταλαμβάνει ἐκεῖνον, ὅστις βλέπει ἀπαθῶς καὶ κρίνει ἀμερολήπτως χριστιανούς, αὐταρέσκως καλουμένους «γνησίους ὀρθοδόξους», νὰ φθείρωνται ἐξ ἀδιακρίτου ζήλου εἰς ἔργα πλάνης καὶ εἰς λόγους κενοῦς οὐσιαστικοῦ περιεχομένου καὶ λογικῆς βαρύτητος **«ἐκτρεπόμενοι εἰς ματαιολογίαν θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἅ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται!**» (Α' Τιμόθ. α' 7).

Διὰ τοῦτο αἰσθανόμεθα φλογερὸν τὸν πόθον καὶ ἐπείγουσαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνώσεως πάντων ἐν τῷ «συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης» καὶ τῆς συνεργασίας. Οἱ ἔχθροὶ τῆς πίστεως παμποῖκιλοι· οἱ καιροὶ χαλεποί· οἱ ἐνεδρεύοντες πλεῖστοι· ὁ θερισμὸς πολὺς· οἱ ἐργάται ὀλίγοι. Καὶ πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους στρέφομεν τὸν λόγον.

Ἄνδρες, Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες! Ἰδοὺ τείνομεν πρὸς ὑμᾶς χεῖρας καὶ καλοῦμεν πάντας τοὺς ἔχοντας μεθ' ἡμῶν κοινὴν τὴν πίστιν καὶ τὴν θεῖαν λατρείαν πρὸς συνεργασίαν ποιοῦμεν ἐκκλησίαν τῶν χριστιανικῶν καὶ ἀδελφικῶν αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων ὑμῶν πρὸς ἑνωσιν. Καὶ τοῦτο, ὥς μὴ θεωρηθῇ ὑπόκρισις καὶ ἐπίπλαστος ἐκ τῶν εἰθισμένων ἐκφρασις πρὸς δημιουργίαν ἐντυπώσεων εὐθηνῆς αἰσθηματολογίας ἐσωτερικῆς καταναλώσεως. Διότι εἶναι ἐκκλησίαι ἐγκάρδιος καὶ ὁλόψυχος, πόθος μύχιος, εἰλικρινῆς καὶ ἀνυπόκριτος, γνωστὸς τῷ Θεῷ τῷ ἐτάζοντι καρδίας καὶ νεφροῦς.

Ἐκτείνουμεν τὰς ἀγκάλας ἡμῶν τὰς ἀδελφικὰς καὶ εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ δεχθῶμεν καὶ περὶ πτυχθῶμεν πάντας τοὺς μακρὰν καὶ τοὺς ἐγγύς, οἵτινες θὰ ἐκτιμῆσωσι τὴν ἄδολον φωνὴν ἡμῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἐν

ΔΙΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΟΓΡΑΦΩΝ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ».

Τὸ περιοδικὸν μας ἀπαντᾷ εἰς αὐτὸν τὰ ἑξῆς :
Εἰς τὰς ἑριδας Κράτους καὶ ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν παράταξις ἐτήρησε στάσιν ἐφεκτικὴν καὶ ὄχι καιροσκοπικὴν. Διὰ τὸ «μεταθετὸν» ἐδημιουργήθησαν ἀντιθέσεις καὶ παροξυσμοὶ πνευμάτων μέχρι σημείου, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἱεροὶ χώροι τῶν Ναῶν νὰ βεβηλωθῶσι, καὶ τοῦτο, διότι, αἱ ἀκρότητες ὀδηγοῦν πάντοτε εἰς ἄτοπα. Ὁ Σεβ. πρ. Ἀργολίδος, ὡς μὴ ὀφείλει, δεχόμενος ἁλλεπάλληλα πάντοθεν κτυπήματα διὰ τὰς εἰς βάρος του κατηγορίας, εὔρε τοὺς πτωχοὺς παλαιοημερολογίτας αἰτίους, μολονότι οὗτοι οὐδὲνα λόγον εἶχον νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς σχέσεις αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του, εἰς ἣν ἀνήκει. Τὸ «μεταθετὸν» οὐδέποτε δικαιολογεῖ ἐκκλησιαστικὰς διαστάσεις καὶ διακοπὴν ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων, διότι εἶναι θέμα διοικητικῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ Ἐκκλησία εἰς περιστάσεις ἐνδεδειγμένας, διὰ τὸ συμφέρον τοῦ πληρώματος αὐτῆς, κατὰ διάφορον τρόπον ἀντεμετώπιζε. Τὸ «ἡμερολογιακὸν» ὁμως, ὡς θέμα καθιερωμένης ἐκκλησιαστικῆς λατρείας, δικαιολογεῖ διαχωρισμὸν εὐθυνῶν ἐναντι οἰασθήποτε παραβάσεως. Ἐὰν συνεπῶς ἐλέγχωμεν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, τοῦτο πράττομεν ἐκτελοῦντες καθῆκον καὶ δικαίωμα, ἐφ' ὅσον οὗτος διαπταίει εἰς τὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας οὐδέποτε ὁμως ἡσθάνθημεν τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον ἡμῶν ἐπιβεβλημένον νὰ ἐλέγξωμεν αὐτὸν καὶ τὴν Σύνοδόν του διὰ τὰς ἐκάστοτε μεταβολὰς τῶν Μητροπόλεων τοῦ Πατριαρχείου του.

Ὅσα ὁ κ. σχολιογράφος λέγει περὶ δραστη-

Χριστῶ συνεργασίας.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν θὰ εὕρῃ εὐμενῆ τὴν ἀπήχησιν. Καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ἀναμένομεν ἐναγωνίως τὰ σωτήρια αὐτῆς ἀποτελέσματα.

ριότητος τῶν λαϊκῶν Θεολόγων, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐπάνοδον ἐκ τῆς ἐξορίας τοῦ ἀειμνήστου πρῶην Φλωρίνης (ἀποβίωσαντος τὸ 1955), καὶ ἂν ἀκόμη ἀληθεύουν, εἶναι τελείως ἄσχετα μετὰ ὅσα ὁ Σεβ. πρ. Ἀργολίδος διηγείται ὅτι συνεζητήθησαν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν του μίαν νύκτα τοῦ 1958 εἰς τὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τὸν Πειραιᾶ. Τὸ περιοδικὸν μας, ἐπειδὴ ὁ Σεβ. ἐθιγε τὴν ὑπόληψιν τῆς ιδεολογίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία ἀποροῦμεν διατὶ ἀπήρεσεν εἰς τὸν κ. σχολιαστήν. Καὶ ἐρωτῶμεν : Μετὰ ὅσα ἔγραψε πικρόχολα καὶ ὕβριστικά τι ἄραγε νὰ ἤθελε : τὸν Σεβασμιώτατον νὰ διαψεύσῃ εἰς ὅσα περὶ τῶν λεχθέντων εἰς τὰς συναντήσεις του διηγείται, ἢ τοὺς ἐπισκέπτας του νὰ καλύψῃ, ὡς ὤφειλεν ὄντως ἐπισήμως ἀπεσταλμένους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Σεβ. τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν... ἂν ἐπειθετο οὗτος νὰ γίνῃ παλαιοημερολογίτης. Ἀλλ' εἴτε τὸ πρῶτον, εἴτε τὸ δεύτερον συμβαίνει, τὸ γεγονὸς μετὰ μίαν ὀκταετίαν ἀποκαλυπτόμενον διὰ μὲν τοὺς συζητητὰς προκαλεῖ τὴν κοινὴν θυμηδίαν... ἂν μὴ τι ἄλλο· διὰ δὲ τὸν σχολιαστήν, τὸν κατ' ἐπιεικὴ κρίσιν χαρακτηρισμὸν, ὅτι τυγχάνει δυστυχῶς, ἀνεργῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνάξιος λόγου. Καὶ λυπούμεθα διότι τοῦ ἀνετέθη κατὰ τοὺς ἐκάστοτε προσανατολισμοὺς καὶ μεταπτώσεις του, νὰ λασπώνῃ ἐνίοτε τὰς σελίδας ἐνὸς τόσον ἀξιότιμου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόξ. Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος Σέδες (Θεσ)νίκης) λιτανεύοντες ἀνὰ τὰς ὁδοὺς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τῇ ἀναστηλώσει τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

Ἑυύυλιος

Πρὸς τοὺς αἰδεσιμωτάτους Ἐφημερίους. ἐντιμοτάτους Ἐπιτρόπους τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ πάντας τοὺς εὐλαβεστάτους Χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίωι. Ἐυυλησίας

Ἐν Ἀθήναις 1 Μαρτίου 1966

Εἶναι πασίγνωστον, τέχνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅτι ὁ Διάβολος διὰ τῶν ποικιλονύμων ὀργάνων του εἰς τοὺς, τελευταίους τούτους καιρούς, εἶπερ ποτέ καὶ ἄλλοτε, ἐξεστράτευσε πάνοπλος ἐναντίον παντὸς Θεοῦ καὶ ἱεροῦ θεομοῦ, ἀφορῶντος εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιζητῶν διὰ παντὸς τρόπον τὴν κατάλυσιν αὐτοῦ. Οὕτω δὲν ἀφῆκε πόλιν, δὲν ἀφῆκε χωρίον, δὲν ἀφῆκε γῆν οἰκουμένην, γῆν ἔρημον, στερεὰν καὶ θάλασσαν, ἀλλ' ἀκόμη ἀέρα, χωρὶς, διὰ τῶν καταλλήλων μέσων καὶ ὀργάνων του νὰ μὴ καταμολύγῃ καὶ διὰ παντὸς τρόπον νὰ μὴ κυριαρχήσῃ ὡς «κοσμοκράτωρ τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», κατὰ τὸν προσφυέστατον περὶ αὐτοῦ χαρακτηρισμὸν τοῦ Θεοῦ Παύλου. Ἀκόμη καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ περιδόλου τῶν Ναῶν ὁ παγκάκιστος εἰσεχώρησε, διότι καὶ ἐκεῖ βλέπει τις τὴν θλιβεράν ἀνατροπὴν τῶν πάντων, καὶ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὰ τῆς πίστεως μέχρι σημείου ἀπογοητευτικῶν.

Καὶ ἐνῷ ὁ Διάβολος ἐγκατέστησεν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ εἰς ὅλους τοὺς χώρους

τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοὺς παράγοντας αὐτοῦ, δυστυχῶς ἢ κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις εἶναι ἀνύπαρκτος. Καὶ οὕτω ἀνεμποδίστως τὸ ψυχρόκτονον ἔργον του ἀσκεῖται, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας τὸ κακὸν ἐξαπλοῦται ὡς λοιμικὴ τις νόσος ἀπειλοῦσα ὁλοκληρωτικὴν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καταστροφὴν. Ὁ ἀνθρώπινος τύπος, τὰ αἰσχρὰ θεάματα καὶ τὸ σαπρολόγον ραδιόφωνον, εὐρίσκονται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ διαβόλου. Δι' αὐτῶν, ἡ διαφθορά τῶν ἡθῶν ἐφθασεν εἰς σημεῖον ὥστε οὐδὲ ἕχνος πλέον ἀνθρωπίνης αἰδοῦς καὶ ἀξιοπρεπείας νὰ συνέχῃ καὶ διακρίνῃ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις μας. Ἡ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ σήψις ἀπέβη πλέον, κατὰ τὸν προφήτην Ἠσαΐαν, πληγὴ «Ὁ λ ο σ ῶ μ α τ ο ς».

Εἰς τὸ κακὸν δὲ τῆς ἀνηθικότητος προσθετέον καὶ τὸ ἕτερον τοιοῦτον, τὸ τῶν κακοδόξων προπαγανδῶν, τὸ καὶ χειρότερον. Ἡ ἠθικὴ παραλυσία, ὡς γνωστὸν, εἴθισται νὰ συνεπιφέρῃ καὶ τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς ὀρθῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ καταπληκτικὴ ἐ-

Ἀπὸ τὴν Ἑορταστικὴν Ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἰδρύματος τῶν Ἑτῶν Ἱεραρχῶν, Ὁ Σεβ Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος ἐκφωνεῖ τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας με θέμα Τὸ ὑψηλὸν νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν συσχετισμῷ μετὰ τὴν ἠθικὴν Χριστιανικὴν πληρότητα.

ξάπλωσις τῶν ποικιλιωνύμων αἱρέσεων καὶ σχισμάτων διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὁσημέραι ἐξάλειψις τοῦ θείου ζήλου ὑπὲρ τῆς διακρατήσεως τῶν πατροπαράδοτων ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν.

Ἀνάγκη ὅθεν ὅπως ἐκτελέσῃ ἕκαστος ὅ,τι δύναται πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας· οὕτω καὶ ἑαυτὸν θέλει σώσει καὶ εἰς ἄλλους αἷτιος σωτηρίας θὰ γίνῃ. Διὰ λόγου, δι' ἔργου, διὰ παντὸς τρόπου ἕκαστος ἡμῶν ἅς γίνῃ ὄργανον τῆς θείας Χάρτιος, πρὸς ἀνάσχεσιν τοῦ ἀπειλητικοῦ ρεύματος τῆς ψυχικῆς πολλῶν ἀπωλείας. Πρὸ παντὸς ἡ διάδοσις τοῦ γραπτοῦ θείου λόγου ἅς ἀποτελέσῃ καθήκον φιλαδελφίας ὑφιστοῦ, διότι φέρει σωτήρια ἀποτελέσματα.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐν τῇ προσπάθειά ψυχικῆς κοινῆς ὠφελείας συνεχίζει τὴν ἐκδοσὶν τῆς, μολοντί συναντᾷ μεγάλας δυσκολίας καὶ δὴ οἰκονομικάς. Δυστυχῶς αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεώς της ὑπερτεροῦν κατὰ πολὺ τῶν ἐσόδων. Ἡ κυκλοφορία της ἔχει πολὺ περιορισθῇ, ἐξ ὀλιγορίας καὶ ἀμελείας ἐκείνων, οἵτινες ἐκ καθήκοντος ἐπιβεβλημένου ἔπρεπε νὰ συντελοῦν πρὸς εὐρύτεραν αὐτῆς διάδοσιν. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι συγδρομηταὶ λαμβάνουν καὶ ἀναγινώσκουν τὸ φύλλον αὐτῆς, λησμονοῦν ὅτι ὀφείλουν νὰ στέλλουν τὸ μηδαμινὸν ποσὸν τῆς ἐτησίως συγδρομῆς. Καὶ οὕτως τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως ἐκδίδεται ἐπὶ θυσία καὶ ζημίᾳ μεγάλῃ χρηματικῇ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἐνθ' ὅθ' ἔπρεπε ἡ κυκλοφορία αὐτοῦ νὰ ὑπερτερῇ παντὸς ἄλλου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ, ἐφ' ὅσον μόνον τοῦτο ἐκφράζει τὰς ἀπόψεις καὶ ἀπηχεῖ τὴν φωνὴν ἐνὸς ἐκατομμυρίου γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν ἀλλὰ καὶ π α ρ α γ γ έ λ ο μ ε ν τοὺς πάντας, Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἐνισχύσωσι τὴν ἐντυπον φωνὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Εἰς ἕκαστος αὐτῶν ὀφείλει νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἱεράν ὑποχρέωσιν νὰ προμηθευθῇ τὴν «Φωνήν» θυσιάζων τὴν μίαν δραχμὴν κατὰ 15θήμερον (δαπάνην ἀναξίαν λόγου)· ἀλλ' ἐπίσης, χάριν διαφωτισμοῦ καὶ ἄλλων, εἰ δυνατόν νὰ θυσιάσῃ καὶ τι ἐπὶ πλέον, ἵνα προσφέρῃ ὑψίστας ὑπηρεσίας πρὸς διάδοσιν τοῦ θείου λόγου καὶ τῆς ἰδεολογίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Τοῦτο δὲ πράττων νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἐκπληροῖ καθήκον ἀξιόμισθον.

Ἐχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι ἡ πρὸς οὐς ἀπευθύνεται ἡ Ἐγκύκλιος ἡμῶν αὕτη θέλει εὐρεῖ κατάλληλον ἀπήχησιν καὶ κατανόησιν. Καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ διατελοῦμεν, εὐχέται πρὸς Θεὸν διάπυροι.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν 21 - 2 - 66 ἐν Βόλῳ καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγ. Ἰωάν. τοῦ Προδρόμου ὁ ἐκ Καλλιφωνίου — Καρδίτης Σεραφεῖμ Ν. Παπαϊωάννου ἐχειροτονήθη βαθμηδὸν Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος καὶ Διάκονος.

Ἀπὸ τὴν Ἑορταστικὴν Ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἰδρύματος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν». Ὁ δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος ἀπὸ τῆς ἑδρας ἀναπτύσσει τὸ «Παλαιοσημερολογικόν» ζήτημα ἐξ ἐπόψεως Νομοκανονικῆς καὶ Συνταγματικῆς.

Ταραχαὶ εἰς τὴν Δυτιανὴν Ἑευλησίαν. Χειροτονία ἀντιυανονιῆ ἐπισκοποῦ Ρώμης. Εἰς ὑπὸ ἑνὸς

Ἱστορικαὶ σημειώσεις ἐνδιαφέρουσαι

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ πόλεμος οὗτος ἐν πλήρει εἰρήνῃ, ἡ πυρκαϊὴ αὕτη ἐν τινι συνοικίᾳ τῆς Ρώμης ἀνεστάτωσαν τὴν πόλιν καὶ πάντες ἐξηγέρθησαν. Ὁ ὄχλος ἐκινεῖτο ἤδη ἐξερεισθεὶς ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς λεηλασίας καὶ ὁ ἐπαρχος τῆς πόλεως Ἰουδέντιος ἐκάλεσε τὸν στρατὸν ἐκ τῶν σταθμῶν αὐτοῦ, ἀλλ' εἶτε διότι ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς στάσεως, ἢ μᾶλλον διότι ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ μεγάλην χύσιν αἱματος, ὑπεχώρησεν ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ ἔστη ἐν ἐπισκοπῇ εἰς τι τῶν προαστίων.

Ὁ Κηρὸς

Ἐγγίζομεν τὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν Σεπτῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ ἑνὸς θέματος, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος, μᾶς ἀπασχολεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Τὸ θέμα τοῦ Κηροῦ. Οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ μας προμηθεύονται κηρὸν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς καθαρότητος αὐτοῦ. Τὸ ζήτημα τῆς εὐθηνῆς τιμῆς του μόνον τοὺς ἐνδιαφέρει. Δὲν γνωρίζουν ὅμως, ὅτι, οὕτω σκεπτόμενοι κακῶς σκέπτονται. Πρῶτον, διότι, προτιμῶντες τὸ εὐτελέστερον πρὸς τὸν Θεὸν δῶρον ἐξομοιοῦνται πρὸς τὸν Κάϊν, ὅστις ἐξέλεξε διὰ θυσίαν ἐκ τῶν κατωτέρως ποιότητος προϊόντα, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἀπεδοκίμασε τὴν θυσίαν του· καὶ δεύτερον, διότι ὁ κακῆς ποιότητος κηρὸς, (στεατίνη, παραφίνη, κηριζίνη κλπ. προϊόντα ὑποστάθμης πετρελαίου) καίόμενος ὥς δ α υ λ ὅ ς, ἀφήνει αἰθάλην (καπνιάν), ἡ ὁποία καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ τοὺς τοίχους τοῦ Ναοῦ μαυρίζει, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ρώθωνας καὶ τὸν λάρυγγα τῶν ἐκκλησιαζομένων πολὺ ἐνοχλητικὰ ἐπικάθεται. Διὰ τοὺς λόγους τούτους συνιστῶμεν ὅπως οἱ Χριστιανοὶ μας προτιμῶσι πάντοτε τὸν καθαρὸν τῆς μελίσσης κηρὸν, ὅστις, σημειωτέον, ἂν καλῶς ἐκτιμῇσιν τοῦτον καὶ εὐθηνότερος κρίνεται, διότι καίόμενος διαρκεῖ περισσότερο ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀκάθαρτον, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν εὐπρόσδεκτος γίνεται, ἀλλὰ καὶ φθορὰν εἰς τὸν Ναὸν δὲν προξενεῖ. Ἄς μὴ λησμονώμεν δὲ καὶ τὸ θαῦμα τῆς Γοργοῦπηκτοῦ Θεοτόκου, ἡ ὁποία παραδειγματικῶς ἐτιμώρησε τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν δαυλὸν ἀνὰ χεῖρας ἐμαύριζε τὴν σεπτὴν εἰκόνα τῆς, ἀπροσέκτως καὶ ἀνευλαβῶς διερχόμενος πρὸ αὐτῆς. Οἱ Ναοὶ μας διαθέτουν κηρὸν καθαρὸν καὶ δύνανται οἱ Χριστιανοὶ νὰ προμηθεύωνται ἐξ αὐτῶν. Οὕτω ἐνισχύουσιν οἰκονομικῶς καὶ τὰ Γραφεῖα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τὰ ὅποια, ὥς γνωστὸν, μὲ μόνην τὴν κηροδοσίαν ἀντιμε-

τωπίζουσι καθημερινῶς τὰς ὑπερόγκους αὐτῶν δαπάνας, δεδομένου ὅτι πολλοὶ τῶν ἱερῶν Ναῶν δὲν ἀνέγκουσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἀλλ' εἶναι ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως τῶν ιδιοκτητῶν αὐτῶν. Ὁ ἐπαρχος τῆς ἐτησίας τροφοδοσίας Μαξιμίνος, ὅστις εἶχεν ἐλκύσει τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ ἐν ἐνασχῆσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἔκρινεν εὐλογον νὰ πράξῃ τὸ αὐτό, καὶ οὕτως ἡ πόλις εὐρέθη παραδεδομένη εἰς ἑαυτὴν ἐν τῇ μέσῃ ἐπαναστάσει. Τὸ ἐντιμὸν καὶ εἰρηνικὸν μέρος τῆς πόλεως καὶ ὁ Δάμασος ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπενέβησαν ὅπως κατευθύνωσι τὰ πνεύματα μετ' οὐ πολὺ τὰ πράγματα ἀνέλαβον τὴν συνήθη αὐτῶν κατάστασιν καὶ οἱ ἐπαρχοὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Οἱ σχισματικοὶ ἐν τούτοις κατέλαβον τὰς πλείστας ἐκκλησίας καὶ ὁ Οὐρσίνος μετέβαινεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην χειροτονῶν διακόνους καὶ ἱερεῖς, ὅπως σχηματίσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ κλήρον πολυάριθμον καὶ ἐπικίνδυνον. Ἀλλ' ὁ Ἰουδέντιος ἐδίωκεν αὐτοὺς διαδοχικῶς διὰ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ. Οἱ Οὐρσινιανοὶ ἀποβληθέντες οὕτω τῆς πόλεως ὠχυρώθησαν εἰς τὰ κοιμητήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν περιχώρων, ἐνθα παρέσυρον πλῆθος ἀνθρώπων ἐξαπατηθέντων. Ἐλήφθη ἀνάγκη ν' ἀποβληθῶσι βιαίως καὶ ἡ ἐκτὸς τῶν τειχῶν ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Ἀγνῆς ὑπέστη αἱματηρὰν ἔφοδον. Καθαρισθέντων οὕτω τῶν πέριξ, οἱ φανατικοὶ οὗτοι διεσπάρησαν καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ἐν ᾗ πολλοὶ ἐπίσκοποι ἐτάχθησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ σχίσματος.

Ἐν τούτοις ὁ ἐπαρχος τῆς τροφοδοσίας ἐνταλεῖς ν' ἀνακρίνῃ τὰ γεγονότα ταῦτα διηύθυνε τὴν ἀνάκρισιν σύμφωνα μὲ τὸν σκληρὸν χαρακτήρα του. Γεννηθεὶς ἐν Παιωνίᾳ ἐκ βαρβαρικῆς καταγωγῆς, υἱὸς ἀπλοῦ ὑπαλλήλου τῶν φόρων ἐν δικαστηρίῳ, ἀνῆλθεν ἐκ τῆς τάξεως ταπεινοῦ καὶ μετρίου δικηγόρου εἰς τὰς σπουδαιότητας διοικητικῆς λειτουργίας διὰ φαινομενικῆς ἀμερολήπτου ἀσθηρότητος ἧτις κατὰ βάθος δὲν ἦτο ἡ σκαλιότης καὶ ἀνοία. Διόλου δὲν ἐστάθμιζε τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ δι' αὐτὸν ἡ δικαιοσύνη ἦτο πόλεμος βασάνων, φυλακῆς, ἐξορίας ἐπιβαλλομένη εἰς ἐνόχους, ἀληθεῖς ἢ ὑποτιθεμένους, καὶ οὐχὶ μέσον πρὸς καταστολὴν ἢ πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἱερεῖς ἐβασανίσθησαν, ἕτεροι ἐξωρίσθησαν εἰς ἀπομεμακρυσμένους τόπους καὶ οἱ πλείστοι ἀπεκλείσθησαν τῆς ἐν Ρώμῃ διαμονῆς. Ὁ Οὐρσίνος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐχαρακτηρίσθησαν ἐπιδεικτικῶς τοὺς πάσχοντας ὡς μάρτυρας, καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ἀποτροπαίων τούτων μέτρων ἀπεδόθη εἰς τὸν Δάμασον ὅστις οὐδόλως ἐπροκάλεσεν αὐτά.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ βαθύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυαγγελιστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλαυες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιοτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Φεύγετε οὖν τῆς κοινωνίας αὐτῶν τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰρήνης ἀλλότρια τυγχάνετε· περὶ αὐτῶν γὰρ ἀπεφάνητο ὁ προφήτης λέγων, ὅτι οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσιν, (Μασσῶνοις καὶ ὁμοίοις αὐτῶν), λέγει Κύριος· οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ κρύφιοι λύκοι, οἱ ἐνεοὶ κύνες, οἱ οὐ δυνάμενοι ὑλακτεῖν· οἱ νῦν μὲν εἰσιν ὀλίγοι, προκόψαντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ τῆς συντελείας ἐγγιζούσης, πλείονες καὶ χαλεπότεροι ἔσονται, περὶ ὧν Κύριος ἔλεγεν, ὅτι «ἄρα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔλθων εὕρησει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς· Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν»! Αὕτη εἶναι ἡ ἀπαισία εἰκὼν τῶν ἀποστατούντων ἀπὸ τῆς εὐσεβείας πατριαρχῶν καὶ ποιμένων, τὴν ὁποίαν ἐν πνεύματι ἀγίῳ οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι προβλέποντες, πιστῶς περιγράφουν! Καὶ ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς πόλεμος διενεργούμενος κατὰ τῆς ἀληθείας τῆς ἀγιοτάτης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ Πίστεως, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἐν ὀνόματι τῆς «ψευδωνύμου γνώσεως», ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐν ὀνόματι τῆς ἀπατηλῆς ἐννοίας τῆς δῆθεν «ἐνότητος, ἀγάπης καὶ εἰρήνης» ἀπ' αὐτὰ ταῦτα τὰ ὄργανα τῆς ἀντιχρίστου ἐβραϊομασσωνίας, εὕρισκεται ἀτείχιστον καὶ ἀνύποπτον, τὸ εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ διατελοῦν, διὰ τὸ «μὴ εἰδέναι τὸν Κύριον» κινδυνεύει πρὸς θάνατον, καθὼς ἡ προφητικὴ τοῦ Ἡσαίου φωνή, προηγουμένως προεξωγράφησεν! Ἦδη ὁ ἄθεος Σιωνισμὸς κτυπᾷ ἀλύπητα τὴν ἀγίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὸ «βδέλυγμα τῆς ἐρη-

μῶσεως ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ» εὕρισκεται! Καὶ καθὼς ὁμολογεῖ ὁ πεπνυμένος Ἱεράρχης Κασσανδρείας Κυρὸς Εἰρηναῖος εἰς τὸ προμνημονευθὲν μνημειῶδες ὑπόμνημά του, ὅτι τὰ «βαθύτερα αἷτια» τῆς ὅλης σημερινῆς κακοδαιμονίας τῶν Χριστιανικῶν λαῶν, ὀφείλονται εἰς τοὺς Σιωνιστάς, τῶν ὁποίων ἔργον εἶνε ὁ Μασσωνισμὸς! Αὐτοὶ εἶνε ὡς προανεφέραμεν οἱ δημιουργοὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ χιλιασμοῦ καὶ τῶν ποικιλιωνύμων αἱρέσεων! Εἰς αὐτοὺς ὀφείλεται τὸ μικτὸν σύστημα φοιτήσεως εἰς τὰ σχολεῖα, ἀρρένων καὶ θηλέων ὅλαι αἱ ἀνατρεπτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ καὶ συγχρονισμέναι τάχα παιδαγωγικαὶ θεωρίαι, πρὸς τὸν σκοπὸν, νὰ κλονίσουν τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ νὰ καταπολεμήσουν ἰδίᾳ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ νὰ προαγάγουν τὴν ἔκλυσιν καὶ ἐξαχρείωσιν τῶν ἡθῶν διὰ νὰ δυνηθοῦν, ἀφοῦ διαλύσουν τὰς χριστιανικὰς πολιτείας, εὐκολώτερον νὰ ἐπιβάλουν τὴν παγκόσμιον βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ, διὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος τοῦ σύμπαντος (τοῦτέστι τοῦ Ἀντιχρίστου). Καὶ ὁμολογεῖ ἀκόμη ὁ αὐτὸς ἐπιφανὴς Ἱεράρχης, ὅτι αὐτοὶ ἐξηφάνισαν τοὺς Τσάρους τῆς Ρωσσίας, διότι ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς προστάτας τῆς ὀρθοδοξίας! Καὶ εἰς αὐτοὺς ὀφείλονται οἱ διωγμοὶ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Ρωσίᾳ, ὡς καὶ αἱ σφαγαὶ ἀρχιερέων, ἱερέων. Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς Ἱεράρχης, «Αὐτοὶ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον. Αὐτοὶ ἐδίωξαν τοὺς Ἀποστόλους· εἰς αὐτοὺς ὀφείλονται τὰ μαρτύρια τῶν πλείστων ἁγίων μαρτύρων. Αὐ-

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Γαβριηλῶν Ν. Ἰωνίας παρόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ τῶν ἐφημερίων αὐτοῦ ἀρχιμανδρ. Κυπριανοῦ καὶ ἱερομονάχου Σόββα

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Χαραλάμπους Τήνου, ἱεουργοῦντος τοῦ Ἀρχ. Μερκουρίου Καλοσκάμη.

Ἡ πολυπόθητος ἑνώσις

Πόσον καλὸν θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν Χριστιανῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπωμεν. Ἡ ἐνότης φέρει δύναμιν καὶ ἀγωνιστικὴν ἐγκαρδίωσιν ἐνῇ ἀντιθέτως ἢ διαίρεσις καὶ ἡ διχόνοια φέρει ἐξασθένησιν καὶ ἀπογοήτευσιν. «*Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνὸν ἄλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό*» (ψαλμ. 132,1) λέγει ὁ Δαυὶδ. Καὶ πρέπει μικροὶ - μεγάλοι πάντες νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως βλέποντες ἡμᾶς διηρημένους ἐποφελοῦνται τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, ἵνα χειρότερα κακὰ καθ' ἡμῶν καὶ τῆς ἰδεολογίας ἡμῶν ἀπεργάζωνται. Ἐὰν δὲ φίλοι τινὲς ἐπιθυμοῦσι καὶ σκέπτονται τι τὸ καλὸν νὰ προσφέρωσι εἰς τὸν κοινὸν ἱερὸν ἀγῶνα, διαποροῦσι εἰς ποίαν παράταξιν ν' ἀποταθῶσιν, ἐφ' ὅσον μία ἐκάστη τούτων προβάλλεται διεκδικούσα τὴν ἐκπρὸςώπησιν τῆς ἰδεολογίας ἡμῶν. Πρέπει, λοιπόν, ἀνευ προφάσεων ἐν ἀμαρτίαις καὶ ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἐνωθῶμεν εἰς μίαν παρεμβολήν. ὁπλιτῶν παρατάξεως Κυρίου πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν κοινῶν ἐπιβούλων τῆς πίστεως.

τοὶ ὑπεκείνησαν καὶ ὑπέβαλψαν τοὺς ἀγριωτέρους κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμοὺς. Αὐτοὶ τέλος ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ διεσκόρπισαν τὸν ἐσμὸν τῶν Ἰουδαϊζουσῶν αἵρέσεων, αἵτινες κατετάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπεδίωκον, εἰμὴ τὴν νοθείαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς μόνης ἀληθοῦς Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως».

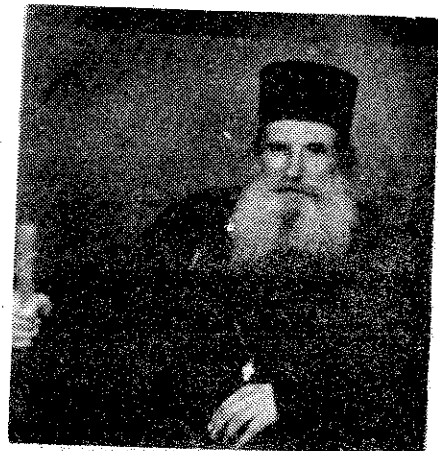
(Ἀκολουθεῖ)

Θερμὴ Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως οἱ ἀποσέλλοντες χρήματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀποστέλλωσι ταῦτα πρὸς μὲν τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπον Σαλαμίνοιο κ. Γερδόντιον ἂν ἀφορῶσι τὸ Οἰκοτροφεῖον πρὸς δὲ τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μερκούριον Καλοσκάμην ἂν ἀφορῶσιν οἰονδήποτε ἄλλον λογαριασμόν.

Συνιστῶμεν ἰδιαίτερος εἰς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅπως ἐπὶ τῶν ἐπιταγῶν ἀναγράφωσιν ἓνα ἐκ τῶν δύο ὡς ἀνω παραληπτῶν καὶ ὄχι. «*Ἱερὰν Σύνοδον Γ.Ο.Χ*» ἢ ἄλλην ἐπωνυμίαν ὁργανώσεως, διότι ἄλλως τὰ χρήματα ὑπὸ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας θὰ ἐπιστρέφονται ὡς ἀνεπίδοτα.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 20ην Φεβρουαρίου ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ εἰς Θήβας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφημερεύων, καὶ ἤδη λόγω γῆρατος ἐκεῖ ἐφησυχάζων, ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Σταμούλης. Ὁ αἰμὴνηστος ἐφθασεν εἰς βαθὺ γῆρας μὲ ἀκμαῖον πάντοτε τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα ὑπὲρ τῆς διακρατήσεως τῶν πατρῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων.

Ἡ ζωὴ του διηνύθη προσηρμοσμένη εἰς τὴν χριστιανικὴν καθηκοντολογίαν. Ὡς κληρικὸς ὑπῆρξε πάντοτε πειθαρχηκὸς εἰς τὴν προϊσταμένην του ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, ἀνιδιοτελής καὶ ἀξιομίμητος διὰ τοὺς συναδέλφους του.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου πλαισιωμένον ὑπὸ τῶν ἀρχιμανδριτῶν Χρυσόστ. Κιούση, Θεοκλήτου Σταύρου, Σεραφεῖμ Παπαδημητρίου καὶ τοῦ ἱερέως Εὐσταθίου Γρηῆ.